

Так називається один із віршів чергової книжки поета, не так давно й заслужено прийнятого до Національної спілки письменників України Анатолія Самойленка. І хоч він народився в славетному селі Моринці на Черкащині, ось уже багато років є активним членом нашого земляцтва, бо свого часу його обраницею стала уродженка села Мочалище Бобровицького району Тамара. Як мовиться, сама наша земля поріднила обох.

З ВІРОЮ В ДОБРО

Його ім'я не належить до тих, довкола яких ламають списи оцінювачі літератури. Зрештою, не належало й раніше. І причини тому не в слабкості його поезії, а в небажанні бігати, висолопивши язика й розставивши гострі літики, по різних тусовках. Десятки років віддав він колективу поважного державного науково-дослідного інституту будівельних конструкцій, стільки ж профспілковій роботі, отож не мав часу на марнотратство і просто постійно працював над поетичним словом, бо на те його покликали і приклад безсмертного односельця Тараса Шевченка, і потреба серця.

Ось і цього разу, збагачений досвідом поважних літ, поет підготував нову книгу, яка не загубилася серед численних видань до 200-річчя від дня народження Кобзаря.

Справді, хоч цей всесвітній ювілей проходить в Україні під посвист ворожих куль, слово теж виконує свою історичну роль як оберіг національної пам'яті.

Як і в попередніх книгах, так і в нинішній Анатолій Самойленко твердо стоїть на всеплодущому ґрунті реалізму, напуває кожен рядок джерельною водою рідної землі, не кидається безрозсудно в каламутні хвилі псевдоноваторства, які нині заповнили нашу літературу. Мова його в міру образна, природня, майстерність відчувається і в виразно декларативних віршах, покликаних рішуче захищати та утверджувати в світі багостраждальний український народ, і в спокійних пейзажах, котрі відбивають характерні риси двох улюблених куточків України, і в медитаційній інтимній ліриці, що й привабило багатьох композиторів й спонукало їх створити не одну популярну пісню. Для нього важливі і доля українського народу, і доля окремої людини, яким поет дарує тільки добро. Тому так переконливо і натхненно звучать рядки із його вірша:

*Чужого не брав, не беру і не братиму,
Бо щастя нікому чуже не дає.
Я краще своє від душі віддаватиму,
Нехай у добро переллється мого.*

Це – засаднича позиція поета, на якій він залишається завжди. (Згадаймо принагідно пафосну заяву одного з тимчасових "батьків нації", який клявся публічно, що його руки ніколи нічого не крали, а згодом мо-

залежності. А скільки непідробної іронії в одній із лаконічних мініатюр поета!

*Тарасова сокира іржавіє,
Під лавою історії лежить.
А мій народ дужками багатіє,
Що й він колись щасливо буде жити.*

Не залишає байдужим читача й есе про історію пам'ятника Тарасові Шевченку в Моринцях. Автор ретельно дослідив усі перипетії з його встановленням та наступні карколомні пригоди скромного знаку народної шаноби під тиском вічно змінної влади: його то розвертали в різні боки, то підправляли. І добре, що погруддя великого земляка зовсім не зникло з рідного села в невідомому напрямку.

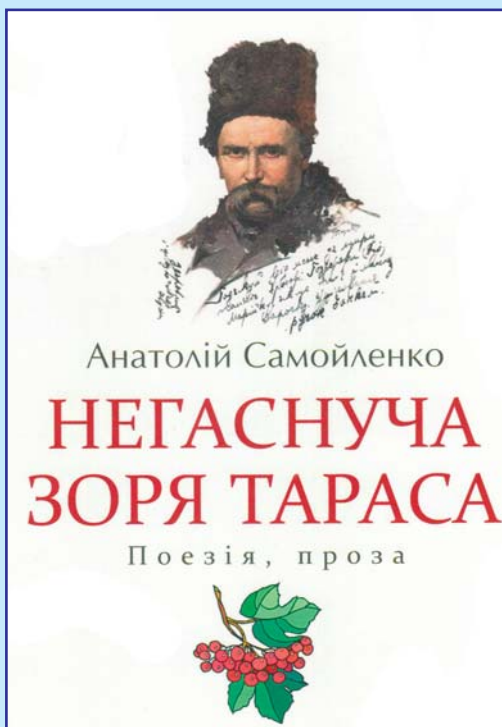
Новою гранню хисту стало звертання Анатолія Самойленка до серйозної прози.

В книзі поки що вміщені оповідання "Останній бій розвідника", актуальне, правдиве, напружене за сюжетом, і повість "Тернистий шлях "ямщика", за основу якої послужили факти життя авторового батька – воїна, керівника сільськогосподарського колективу. Кожному, хто брався за перо, відомо, наскільки складно дистанціюватися від найсокровеннішого, рідного, знайти фарби для правдивого художнього змалювання біографій реальних героїв.

Авторові це вдалося, бо саме життя батька – фронт, полон, визволення з нього, важкі доби ворожої окупації, нелегке голодне мирне повстання, прагнення людського обранця врятувати рідне село від жерливості влади – було напрощуд наповненим подіями. Як на мене, повість заслуговує на гідне місце в сучасній українській прозі, наближаючи до кращих зразків широко відомих авторів.

Тож "Негаснуча зоря Тараса" нашого побратима Анатолія Самойленка засвітилася над небозводом української культури, напоєна святою моринською водою.

Леонід ГОРЛАЧ

рально обікрав увесь український народ). Анатолій Самойленко якщо й брав щось чуже, то хіба перлини народної мудрості, відбиті в безсмертних піснях чи казках. Брав – щоб повернути Україні переплавленим у серці. Як оці ось рядки з вірша "Вічне сяйво зорі":

*Не змовкають струни кобзарів,
Срібно кличуть рід наш до єднання,
Щоб ніколи край наш не горів
І земля не відала страждання.*

Написане це емоційне побажання давніше, але наскільки актуально звучить воно в наш час великих випробувань, що почалися з величчю трагедії на київському Майдані Не-